

La Comédiathèque

Fanteziler

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>**

Fanteziler

Jean-Pierre Martinez

Her gün aynı kafede yolları kesişen bir adam ve bir kadın... Her biri ayrı bir masada oturur, birbirlerini meraklı bakışlarla süzer, ama henüz konuşmaya cesaret edemez. Peki, hayal ettikleri kadar büyüleyici olmayabilecek bir tanışma arzusuna yenik düşecekler mi? Çünkü tanışmak, her zaman olasılıkların alanını daraltmaktır. Ama fantezilerle yetinmek de esas olanı kaçırma riskini beraberinde getirir...

Karakterler :

Adam

Kadın

Sahne 1

Bir adam ve bir kadın bir kafede oturuyor, her biri ayrı bir masada. Aralarında biraz geride, üzerinde birkaç gazetenin bulunduğu boş bir masa var. Adam ve kadın, önlerinde birer defterle, ara sıra notlar alıyorlar. Birbirlerinin bakışlarından kaçınıyorlar, ama arada sırada çaktırmadan birbirlerine göz ucuyla bakıyorlar. Adam kalkar ve seyircilere doğru konuşmaya başlar. Kadın yerinde kalır, tavrını değiştirmez ve adamı görmezden gelir.

Adam – Şu masada oturan kadını görüyor musunuz? Her sabah burada. Benden biraz önce ya da biraz sonra gelir. Sekiz civarında. Bir kahve söyler. Yaklaşık kırk beş dakika kalır. Hep yalnız. Düşüncelere dalmış gibi bir hali var. Ara sıra defterine bir şeyler karalıyor. Ne yazıyor? Bilmiyorum. Bu kadın tam bir muamma. Zaten her kadın bir muammadır, ona hitap edip cevap alana kadar. Eğer buna razıysa tabii. Bir muamma, yani bir vaat. Bir yolculuk vaadi. Bir macera. Bilinmeyene bir adım. O büyüleyici ama tehlikeli karşılaşmanın heyecanı... Tabii, yerimden kalkıp onunla konuşabilirim. Ama açıkçası beni tutan şey sadece utangaçlık değil. Reddedilme korkusu. Bir yabancıya yaklaşmak için her zaman bir bahane bulabilirsiniz. Direkt sıradan bir flört havasına girmeden...

Adam cebinden küçük bir nesne çıkarır, kadına yaklaşır ve avucundaki bir şeyi ona gösterir.

Adam – Affedersiniz hanımefendi... ya da bayan demeliyim belki? Dün sabah sizin genelde oturduğunuz bu masanın altında bir küpe buldum. Onu kaybetmiş olabilir misiniz diye düşündüm?

Kadın, kızgın bir bakış atar, küpeye hızlıca göz ucuyla bakar, küçümseyici bir şekilde başını sallar ve defterine geri döner. Adam tekrar seyircilere döner.

Adam – En kötü ihtimalle, böyle bir şey kaybetmediğini nazikçe söylerdi ve konu kapanırdı. Ne olduğunu anlardım ve gururumu korurdum. Ama en iyi ihtimalle, ona tamamen kayıtsız değilsen, uzattığım dalı yakalar ve sohbe başlardı.

Yeniden ona döner, avucu açık. Kadın küpeyi alır, inceler, sonra büyük bir gülümsemeyle geri verir.

Kadın – Hayır... Maalesef benim değil. Yazık, çok güzelmiş... Eğer diğerini de bulursanız... Ama lütfen, oturun. Her gün karşılaşıyoruz, ama hiç konuşma fırsatımız olmadı.

Adam uzaklaşır ve tekrar seyircilere döner. Kadın tekrar defterine dalar ve onu yine görmezden gelir.

Adam – Hayır, onu rahatsız etmekten alıkoyan şey, bir ret cevabı alma korkusu, bir "tavır yeme" ya da "boş çevrilme" korkusu değil... Bugünlerde dediğimiz gibi, bir bağlantı kuramama korkusu. Hayır, daha çok... hayal kırıklığına uğrama korkusu. Eminim ki bu zarif genç kadının sohbeti son derece ilgi çekicidir, ama... tam olarak kim olduğunu, adını, ne iş yaptığını, evli mi bekar mı olduğunu ve özellikle o küçük defterine ne yazdığını öğrendiğimde... İşte o an, artık kafedeki gizemli yabancı, hayal gücümün nesnesi ve tüm vaatlerin taşıyıcısı olmayacak.

Louise olacak, bir ilkokul öğretmeni, boşanmış ve üç yaşında bir oğlan çocuğu annesi, bir sonraki sınıf toplantısı için değerlendirme yazıları hazırlayan biri... Ya da Justine, bir oyuncu, bekar, yıllardır yazmayı hayal ettiği ve onu nihayet ünlü yapacak tek kişilik oyun için aklına gelen fikirleri not alan biri. Ya da Marina, Romanya'dan yeni gelmiş, yaşlı bir eczacıyla evlenmiş, henüz kocasını aldatmaya cesaret edemediği için sıkıntısını gidermek adına arzularının listesini kağıda döken ve bu isteklerini gerçekleştirmek için kiminle birlikte olacağını seçmeye çalışan biri...

Evet. Şu anda o, tüm bu kadınlar ve daha fazlası. O, tüm kadınlar. Ama bir kez tanıştığımızda, artık sadece tek bir kadın olacak. Ve o kadın, bir daha asla olamayacağı tüm kadınlar için beni şimdiden pişman edecek.

Adam, orta masadan bir gazete alır, yerine oturur ve gazetenin sayfalarını karıştırmaya başlar. Kadın ona gizlice bir bakış atar, ardından ayağa kalkar ve seyircilere hitap eder.

Kadın – Bu adam kim olabilir acaba...? Beni fark etmediğimi sandığımda bana alttan alttan baktığını görüyorum. Tam bir utangaç olmalı. Aylardır burada karşılaşıyoruz, ama bir kez olsun bana konuşmaya cesaret edemedi. Ya da belki de benden hoşlanmıyordur, basitçe... Ona yeterince iyi gelmiyorum, öyle mi? Kendini ne sanıyor ki? O kadar da çekici biri değil sonuçta. Eğer hayatında daha önemli şeyler olsaydı, her sabah bu kafede bu kadar vakit geçiriyor olmazdı. Bu gazetede neye bakıyor acaba? Burçlara mı? İş ilanlarına mı? Evet, biraz boşta gibi görünüyor. Belki de işsizdir... Boşta ama tam anlamıyla umutsuz da değil. Hep o köşede belli belirsiz duran alaycı gülümsemesi... Hafif bir üstünlük havası. Türünden... "Hiçbir şey söylemiyorum ama düşündüğüm çok şey var." Sanki küçük defterine ne yazıyor, bu ilham dolu ifadeyle? Büyük ihtimalle en derin düşünceleri... Merak ediyorum doğrusu... Az önce kalkıp bana bir şey söyleyecek gibi oldu. Ama yok, yine cesaret edemedi. Ya da belki de yazar... Bir sonraki romanı için notlar alıyor. Belki kahramanı biraz bana benzeyecek. İşte bu. Hikâyemizin sanal kalmasını tercih ediyor. Bana bakarken ne hayal ediyor acaba...?

Kadın, çantasından küçük bir ayna çıkarır ve kısa bir süre kendine bakar.

Kadın – Eğer bir kafede kendime rastlasaydım, ne hayal ederdim acaba? (Aynayı çantasına koyar.) Bilmiyorum... Gerçekten görüdüğüm kişi gibi mi duruyorum? Başka biri gibi görünme şansım olur muydu? Şöyle düşün, eğer yanıma gelip konuşursa, ona yalan söylemeyi çok isterdim. Kendime başka bir hayat uydurmayı. Sırf illüzyon yaratıp yaratamayacağımı görmek için. Düşünsene, bir yabancı sana yaklaşıyor; tanımadığın biri. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Herhangi biri olabilir ve sana herhangi bir şeyi anlatabilir. Ama o da senin hakkında hiçbir şey bilmiyor. En azından birkaç saniye boyunca, utanarak ifşa edilmeden önce, o gün kim olmak istediğine karar verme özgürlüğün var. Ve belki yavaş yavaş, olmak istediğin kişiye dönüşme çılgın hayali... Başka bir hayat... Evet, ama hangi hayat? Bunun işe yaraması için karakterimi geliştirmem gerekirdi. Kendime bir isim bulmam. Bir meslek. Bir yaş da tabii. Fırsat bu fırsat, kendimi biraz gençleştirirdim. Ama çok da değil, inandırıcı olmalı, sadece eğlencesine. İki-üç yıl? Hadi beş yıl olsun, hâlâ kurtarır. Peki ya yabancı bir aksan mı kullansam? Hayır, bu uzun süre devam ettirmek için çok zor olur. Hem yabancı olup mükemmel Fransızca konuşabilirim. Ama bu yeni hayata can verebilmem için önce

onun bana yaklaşmaya cesaret etmesi gerekir. Ya ona gülümsersen? Belki cesaretini toplamasına yardımcı olur. Ama aynı zamanda, boş boş sırtıp doğrudan gözlerinin içine bakmak bana göre değil. Beni ne sanır ki? Ya da ben ona yaklaşırım. Her zaman bir bahane bulabilirim. Ne bileyim mesela...

Kadın dikkatlice küpelerini çıkarır, birini çantasına koyar ve diğerini avucunda tutar. Ardından, bir şey arıyormuş gibi masanın altına bakar. Sonunda ayağa kalkar ve adama doğru ilerler. Adam gazetesini indirir ve onun yaklaştığını görünce biraz şaşkın bir ifadeyle bakar.

Kadın – Affedersiniz, dün bu küpeye benzeyen birini kaybettim. Benim için çok değerliydi. Bir hediyeydi... Yani, gerçekten çok önemliydi benim için. Acaba bulmuş olabilir misiniz?

Adam – Bir küpe mi...? Ben... Hayır, hiçbir şey bulamadım... Gerçekten üzgünüm ama...

Kadın – Ama...?

Adam – Yok, yok, bir şey değil, sadece... Hayır, hiçbir şey görmedim.

Kadın – Peki, teşekkür ederim.

Kadın yerine döner, oturur ve seyircilere hitap eder.

Kadın – Bir düşünsenize, böyle bir bahaneyle laf atıyorum ve o bana böyle aptalca bir ifadeyle cevap veriyor... Yazar mı? Hadi oradan... Yok, gerçekten, sıradan bir karşılaşma riskini almaktansa, biraz daha hayallerimi korumayı tercih ederim. Ama bir yandan da belki görüldüğü kadar aptal değildir. Onu hazırlıksız yakaladım, orası kesin. Erkekler genelde ilk adımı hep kendilerinin atmasına o kadar alışkın ki... Biz bir adım attığımızda paniğe kapılıyorlar. Resmen donup kalıyorlar... Ama şuna bakar mısınız? Ona gözlerimi diker dikmez... Sanki farların altında kalmış bir tavşan gibi görüldü ve evine götürölüp yemeğe konulacağını düşündü. Zavallı... Korkuttum onu, değil mi? Umarım travma yaratmamışımdır... şu küpe hikâyesi de biraz saçmaydı zaten. Yarın için daha iyi bir bahane bulmaya çalışacağım...

Kadın tekrar defterine bir şeyler karalamaya başlar. Adam ise gazetesine geri döner.

Kararır.

Sahne 2

Bu kez gazeteyi okuyan kadın, defterine bir şeyler karalayan adamdır. Adam bir süre yazmayı bırakır ve kadına bakar. Sonra tekrar seyircilere döner.

Adam – Her gün kendi kendime diyorum ki, "Bu sefer mutlaka onunla konuşmalıyım." Ama işte... ertesi güne erteliyorum. Keyfi uzatıyorum. Platonik aşk güzel ama bir yabancıya âşık olmak daha da güzel, değil mi? Çünkü bu, asla hayal kırıklığına uğramayacağınızın garantisidir. Aşkın sorunu şu ki, çoğu zaman karşımızdakine, ona ait olmayan bir imaj yüklüyoruz. Ve sonra onun bu ideale uymamasından şikâyet ediyoruz. Ama tanımadığınız bir kadınla... hayal etmeye devam edebilirsiniz. Gerçekleri, arzularınızla karıştırmaya devam edebilirsiniz. Evet, açıkça söyleyebilirim ki, ideal kadın henüz tanımadığınız kadındır. Her sabah bu kafeye girişini görüyorum. Ya da, biraz geç kalmışsam, o zaten burada oluyor. Yaklaşık bir saat sürüyor bu ve sonra gidiyor. Bu "şimdi ve burada" dışında benim için başka bir varlığı yok. Tıpkı tiyatro gibi. O gün hangi rolü oynayacağına ben karar veriyorum, ruh halime bağlı olarak. Ve sahneden ayrıldığında, her seferinde başka bir karakteri canlandırdıktan sonra, yokluğa geri dönüyor. En küçük karakterin bile, onu canlandıran aktörden daha büyük olduğu söylenir. Kostüm her zaman biraz büyüktür ve sahne, bunu çok fazla fark ettirmeyen tek yerdir. Bekliyorum... Tanışıp büyüüyü bozacağım anı sürekli erteliyorum. Ama... ya yarın burada olmazsa? Ya sonraki gün de? Ya bu kafeye bir daha adım atmazsa? O zaman, bir süreliğine "tüm kadınlar" olmuş olan bu kişi, sonsuza dek hiçbir kadın olmayacak. Sadece silikleşen bir anıya dönüşecek. Georges Brassens'in o muhteşem şarkısını bilir misiniz, *Les Passantes*... Geçip giden ama tutamadığımız o güzel kadınlar. Hayır, bunu kaçıramam. Neyse, atıyorum kendimi sahneye. Hazırlıksız. Ezberlenmiş bir replik olmadan. Ne diyeceğimi hiç bilmiyorum. Bu sayede daha doğal olacak. Daha samimi. Belki de sakarlığım işe yarar. Çünkü şu küpe bahanesi... Çok yapmacık olurdu. Doğaçlama yapacağım. Zaten ne dersem diyeyim, eğer ilgilenmiyorsa, bunu bana mutlaka hissettirir. İlgileniyorsa da.

Adam ona doğru yaklaşır. Kadın, adamın yaklaştığını görünce başını kaldırır, ama yüzü ifadesizdir.

Adam – Affedersiniz, ben...

Kadın – Evet...?

Adam – Her gün burada, karşımda oturduğunuzu görüyorum ve düşündüm ki...

Kadın – Ne düşündünüz?

Adam – Yani, belki... tanışabiliriz.

Kadın – Tanışabiliriz mi?

Adam – Üzgünüm, sizi rahatsız ettiğimi görebiliyorum. Gerçekten aptalcaydı. Affedersiniz, sizi rahat bırakayım...

Kadın (*kesin bir şekilde*) – Oturun.

Adam – Tamam.

Adam oturur.

Kadın – Benim adım Virginie. Ya sizin?

Adam – Şey... Paul.

Kadın – Anladım... O zaman Paul ve Virginie.

Adam – Evet...

Kadın – Peki Paul, ne iş yapıyorsunuz?

Adam – Ben... yazarım.

Kadın – Gerçekten mi?

Adam – Bu sizi şaşırttı mı?

Kadın – Tam olarak düşündüğüm şey buydu. O yüzden şaşırdım.

Adam – Yani, zaten bir şey hayal etmiştiniz...

Kadın – O kadar da heveslenmeyin.

Adam – Gerçekten yazar gibi mi görünüyorum?

Kadın – Bilmem. Belki. Hep şu küçük defterinize bir şeyler yazıyorsunuz ya, ondan olabilir.

Adam – Peki... ama siz de bir deftere not alıyorsunuz. Bana da yazar olduğunuzu söylemeyin...

Kadın – Eh, öyleyim!

Adam – Gerçekten mi?

Kadın – Neden olmasın?

Adam – Tabii ki... Roman mı?

Kadın – Daha çok tiyatro. Siz?

Adam – Öyküler.

Kadın – Anladım...

Adam – Ne düşündüğünüzü biliyorum.

Kadın – Ne?

Adam – Roman yazacak kadar yetenekli olmadığı için öykü yazıyor, diyorsunuz.

Kadın – Hiç de değil! Siz de benim için aynı şeyi söyleyebilirsiniz.

Adam – Gerçekten mi?

Kadın – Roman yazamadığı için tiyatro yazıyor, diyorsunuzdur.

Adam – Doğru...

Kadın – Aslında ben pek de tiyatro oyunu yazmıyorum.

Adam – Öyle mi?

Kadın – Daha çok skeçler.

Adam – Skeçler tiyatro için, öykü roman için neyse odur.

Kadın – Evet... İkisi de alt tür. (*Kısa bir duraksama*) Siz gerçekten yazar mısınız?

Adam – Belki de değilim. Ya siz?

Kadın – Ben de değilim.

Adam – O zaman bana yalan söylediniz.

Kadın – İlk siz başladınız, değil mi?

Adam – Evet... ama bunu bilmiyordunuz.

Kadın – Peki neden yazar dediniz?

Adam – Bilmiyorum... Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuş olabilirim.

Kadın – Daha tanışmadık bile ve siz şimdiden beni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsunuz. Sanırım biraz özgüven eksikliğiniz var, Paul.

Adam – Ya da tanımadığım insanları biraz fazla gözümde büyütüyorum.

Kadın – Bu benim için iltifat sayılır mı...?

Adam – Pardon, aslında demek istediğim tam olarak bu değildi... Ya da, tam olarak öyle değil.

Kadın – Peki, öyle utanılacak bir iş yapıyorsunuz ki bana başka bir meslek uydurma ihtiyacı hissettiniz? Bouygues Telecom'da satış mı yapıyorsunuz?

Adam – Hayır.

Kadın – Telepazarlama?

Adam – Hayır, o da değil.

Kadın – Sigortada mı çalışıyorsunuz?

Adam – O kadar da değil.

Kadın – Ama yaptığınız işten pek gurur duymuyorsunuz, değil mi?

Adam – Hayır. Ya siz?

Kadın – Ben de.

Adam – Peki... o zaman belki de gizemimizi koruyalım.

Kadın – Sanırım bu daha iyi olur.

Adam – Yazarlıkta karar kalsak nasıl olur?

Kadın – Tamam.

Adam – Madem öyle, ben altı yüz sayfalık romanlar yazarım, siz de üç saatlik, arada mola olmayan tiyatro oyunları.

Kadın – Madem yalan söyleyeceğiz, neden aşağıdan başlayalım ki...

Bir süre sessizlik.

Adam – Yani ben romancıyım.

Kadın – Ve ben dramaturg.

Adam – Peki, evli misiniz?

Kadın – İşte bu, meslek gibi değil; bu bir kapalı soru, hani anket şirketlerinin dediği gibi. Evli ya da değil.

Adam – Cevap konusunda da yalan söyleyebiliriz her zaman...

Kadın – Evet... ama pek hayal gücüne yer bırakmaz.

Adam – Ama yine de... Bir aldatma hikâyesi her zaman daha romanesktir.

Kadın – Doğru.

Adam – Ayrıca cevap mutlaka ikili olmak zorunda değil... Boşanmış da olabilirsiniz. Ya da dul...

Kadın – Dul...

Adam – Neden olmasın?

Kadın – Evet...

Adam – Dul musunuz?

Kadın – Dulum.

Adam – Gerçekten üzuldüm.

Kadın – Bilemezsiniz. Hem bu sizin suçunuz değil, değil mi? Kocamı öldüren siz değilsiniz.

Adam – Aaa, demek ki öldürüldü?

Kadın – Bunu mu söyledim?

Adam – Siz dediniz ki: "Kocamı öldüren siz değilsiniz."

Kadın – Sadece, kaybolmasından sizin sorumlu olmadığınızı söylemek istemiştim.

Adam – Yani, kocanız cinayete kurban gitmemiş.

Kadın – Hayır, çok daha sıradan bir şekilde öldü. Neredeyse aptalca, diyebilirim...

Adam – Ölmek, her zaman biraz aptalcadır zaten.

Kadın – Ah evet, ama bu durumda...

Adam – Fazla meraklı olmak istemem ama söylemeliyim ki, merakımı biraz uyandırdınız.

Kadın – Balayı için Seyşeller'e gitmiştik.

Adam – Haklısınız, bu oldukça sıradan bir başlangıç. Biraz pembe dizi romanı gibi. Umarım sonrası daha ilginçtir...

Kadın – Devam edebilir miyim?

Adam – Tabii, lütfen...

Kadın – Cennet gibi bir plajda öğleden sonra geçirmiştik, hava muhteşemdi. Otelimize dönmek üzereydik ki birden hava bozdu, fırtına çıktı... Jean-Louis...

Adam – Adı Jean-Louis miydi?

Kadın – Evet, neden sordunuz?

Adam – Yok, yok, bir şey değil...

Kadın – Başka bir isim mi tercih ederdiniz? Steven mesela? Ya da Kevin?

Adam – Jean-Louis gayet güzel bir isim. Yani, fırtına çıktı...

Kadın – Rüzgar çok şiddetli esmeye başladı. Jean-Louis, fırtınanın uçurmak üzere olduğu şemsiyenin sapını tuttu ve tam o anda...

Duygularına kapılarak bir an duraksar.

Adam – Evet?

Kadın – Üzerine bir ateş ışını düştü...

Adam – Yok artık! Uzaylı saldırısı mı?

Kadın – Size bunun son derece sıradan bir ölüm olduğunu söylemiştim.

Adam – Ah evet, pardon... Ben hep abartmaya meyilliyimdir...

Kadın – Sadece yıldırım. Şemsiye, bir paratoner gibi yıldırımını üzerine çekti. Jean-Louis yıldırıma tutuldu. Anında öldü...

Adam – Ah, kahretsin.

Kadın – Sonuç olarak, sadece bir hafta evli kalmış oldum...

Adam – Eğer bu bir pembe dizi romanı olsaydı, adı "Seyşeller'de Yıldırım Aşkı" olabilirdi...

Kadın – Ama pembe dizi romanları her zaman mutlu sonla biter... Ben ise Jean-Louis'in kaybını hiçbir zaman atlatamadım...

Kadın gözyaşlarının eşiğindedir. Adam ise tereddüt eder.

Adam – Ama... doğru mu bu?

Kadın birden sakinleşir, ifadesizleşir.

Kadın – Sizce?

Adam – Bilmiyorum... Bu kadar...

Kadın – Aptalca mı? Size söylemiştim, bu aptalca bir ölümdü.

Adam – Neyse ki, artık özgürsünüz.

Kadın – Ya siz?

Adam – Ben mi?

Kadın – Siz özgür müsünüz?

Adam – Evet... Yani... evliyim ama özgürüm.

Kadın – Şimdi siz beni meraklandırınız...

Adam – Çok basit, göreceksiniz.

Kadın – Dinliyorum.

Adam – Şöyle ki... Ben özgürüm, ama karım değil.

Kadın – Karınız özgür değil.

Adam – Hapiste.

Kadın – Tamam...

Adam – Yani o özgür değil ama ben...

Kadın – Evet, anladım ama... peki, ne kadar süre hapiste kalacak?

Adam – Eğer her şey yolunda giderse, on yıl.

Kadın – Eğer her şey yolunda giderse?

Adam – İyi halden indirimle... Örnek bir davranış sergilerse.

Kadın – Ben de çok fazla meraklı olmak istemem ama... hapse girmesine sebep olan şey neydi?

Adam – Cinayete teşebbüs.

Kadın – Anladım...

Adam – Beni öldürmeye çalıştı.

Kadın – Anladım...

Adam – Neyse ki... hem onun için, hem de tabii ki benim için, hayatta kaldım.

Kadın – Peki, sizi öldürmeye çalışırken nasıl bir yöntem kullandı?

Adam – Çok sıradan bir şekilde... Bir tabancayla.

Kadın – Ve sizi ıskaladı.

Adam – Durum tam olarak öyle olmadı.

Kadın – Anlatın bakalım...

Adam – Zaten biraz şüpheleniyordum... Eşyalarını karıştırdım ve el çantasına sakladığı tabancayı buldum.

Kadın – Ve tabancayı elinden aldınız.

Adam – Hayır.

Kadın – Neden ki?

Adam – Öyle yapsaydım, bu kez o şüphelenirdi. Ve beni öldürmek için başka bir yöntem kullanabilirdi, mesela... Bilmiyorum, belki de zehir.

Kadın – Evet, zehir çok daha kadınsı bir yöntem.

Adam – Bu yüzden, onun şüphelenmemesi için tabancadaki mermileri, kurusıkı mermilerle değiştirmeyi tercih ettim. Böylece durumu kontrol altında tutabilir ve onun şüphelenmesini engelleyebilirdim...

Kadın – Çok zekice...

Adam – Evet... Ama... nasıl olduysa, bir yerde hata yapmışım. Sanırım biraz karıştırmışım...

Kadın – Bir yazar olarak karıştırmak...

Adam – İlk beş mermiyi düzgünce değiştirdim, ama altıncıyı...

Kadın – Altıncıyı mı?

Adam – Omzuma yedim.

Kadın – Ah, yazık...

Adam – Gerçi tüm şarjörü üstüme boşaltması gerekmiyordu... Ama neyse ki şanslıydım...

Kadın – Siz buna şans mı diyorsunuz...?

Adam – Omzuma isabet eden bir mermi, yine de kalbime isabet eden bir mermiden iyidir...

Kadın – Kadınlar silahlarla genelde çok sakar olur. Bu yüzden zehir... Ama müsaadenizle, o zavallı kadını size bir şarjör mermi boşaltacak kadar ne yaptınız ki?

Adam – Bu da oldukça sıradan bir hikâye... Sizin hikayeniz gibi...

Kadın – Ah hayır, o kadar da mütevazı olmayın... Kabul ediyorum, ben açık ara geride kalıyorum... Peki?

Adam – Onu aldatıyordum, sadece.

Kadın – Onu aldatıyordunuz... Peki, kimle?

Adam – Bir kafede tanıştığım bir yabancıyla... Aslında tam da bu kafede. Bakın şu işe, her zaman sizin şu an oturduğunuz yere oturuyordu.

Kadın – Ama aynı saatte değil, tahmin ediyorum.

Adam – Hayır, onunki daha çok öğleden sonra oluyordu. Beş ya da altı gibi...

Kadın – Peki, hapisten çıkınca...

Adam – Karım mı?

Kadın – Evet, karınız.

Adam – Şey... Umarım beni aldattığım için affetmiştir. Ben de onu beni öldürmeye çalıştığı için affettiğim gibi.

Kadın – Yani o hapiste kaldığı sürece, siz özgürsünüz...

Adam – Aynen öyle.

Kadın – Sonuçta, neden olmasın? Bu bize yine de on yıllık bir zaman kazandırır...

Adam – Belki biraz daha fazla... Eğer örnek bir davranış sergilemezse...

Bir süre sessizlik.

Kadın – Ve siz diyorsunuz ki, yazar değilsiniz.

Adam – Kim bilir... Kesinlikle yalan söyledim. Ya yazar olduğumu söylediğimde, ya da olamayacağımı ima ettiğimde. Siz ne düşünüyorsunuz?

Kadın – Düşünüyorum ki, eğer yazar değilseniz, yazar olmayı ciddi olarak düşünmelisiniz...

Adam – Teşekkür ederim. Peki ya siz?

Kadın – Ben mi?

Adam – Gerçekten tiyatro yazarı mısınız?

Kadın saatine bakar.

Kadın – Üzgünüm, gitmem gerekiyor.

Adam – Tabii ki. Genelde bu saatte gidiyorsunuz.

Kadın – Evet...

Adam – Nereye gidiyorsunuz? Sır...

Kadın ayağa kalkar.

Kadın – O zaman yarına... belki.

Adam – Belki...

Kadın – Bana anlatacak güzel bir hikayeniz olduğu sürece, buluşmalarımızı asla kaçırmam.

Adam – Bu bana başka bir hikayeyi hatırlatıyor...

Kadın – Bizimkine "Bin Bir Sabah" adını verebiliriz.

Adam – Ama kendimi Şehrazat rolünde düşünememiştim...

Kadın – Sultan olmayı tercih ediyorsanız, zaman zaman rolleri değiştiririz.

Adam – Pekala... O zaman çok fazla hayal gücüne ihtiyacımız olacak.

Kadın – Eminim ki küçük defterinizde daha anlatacak çok hikayeniz vardır.

Adam – Ve sizinkinde de...

Kadın çıkar. Adam onun gidişini izler. Sonra seyirciye döner.

Adam – Kusura bakmayın, ama... kaldığım yerden devam etmeliyim.

Adam tekrar oturur, düşünür ve defterine bir şeyler karalamaya başlar.

Kararır.

Sahne 3

Adam hâlâ masasında oturmuş, defterine bir şeyler karalıyor. Kadın içeri girer.

Kadın – Paul?

Adam başını kaldırır, onu tanır ve gülümser.

Adam – Günaydın!

Kadın çantasından bir tabanca çıkarır ve onu adama doğrultur. Adamın gülümsemesi donar.

Kadın – Bununla kurtulabileceğini mi sandın?

Adam – Ama bu da ne...?

Kadın – O kadınla mı buluşacaktın?

Adam – Hangi kadın?

Kadın – Virginie, değil mi?

Adam – Hiç alakası yok! Sana yemin ederim, hiçbir Virginie’yi tanımıyorum...

Kadın – Tabii... Ama bu sefer, sadece omzundan vurularak kurtulamayacaksın, emin ol.

Adam – Ne olur, sevgilim, saçmalama!

Kadın – Bu silah dolu, inan bana. Ve bu sefer kurusıkı değil!

Adam – Ama... On yıl ceza almıştın! Seni bu kadar çabuk nasıl saldılar?

Kadın – Kaçtım.

Adam – Kaçtın mı? Nasıl?

Kadın – Ekmek içinden bir tabanca oydum, kuruttum ve ayakkabı cilasıyla kapladım.

Adam – Ekmek içinden bir tabanca mı?

Kadın – Kesinlikle.

Adam – Ve... bu o mu?

Kadın bir an tereddüt eder.

Kadın – Evet...

Kadın silahı indirir, masaya bırakır ve oturur. Adam silahı alır ve inceler.

Adam – Tebrik ederim, çok iyi bir taklit...

Kadın – Bir gardiyanı rehin aldım, kimse farkına varmadı... Peki nerede?

Adam – Kim?

Kadın – Dalga geçme benimle! O kadın! Seninle aldattığın o kadın...

Adam – Bilmiyorum... Bugün gelmedi.

Kadın – Şüphelenmiş olmalı.

Adam – Evet, belki de...

Kadın – Yazık. İkinizi birden öldürebilirdim.

Adam – Ekmek içinden yapılmış bir tabancayla mı?

Kadın – Ama söyle bana, onun benden ne fazlası var? En azından bunu bilmek istiyorum.

Adam – Onu tanımıyorum.

Kadın – Ne?

Adam – Ondaki fazlalık, onu tanımıyor olmam.

Kadın – Sevgilin ama onu tanımıyorsun, öyle mi?

Adam – Burada her gün karşılaşıyoruz. Her seferinde bana farklı bir isim söylüyor. Kendine bir karakter uyduruyor. Hatta bir keresinde kendisini senmiş gibi bile tanıttı...

Kadın – Ama yine de onunla yatıyorsun, değil mi?

Adam – Yatmak, dediğin şey... Onu tanımak için fazla bir şey olurdu.

Kadın – Beni kandıramazsın. O senin sevgilin, değil mi?

Adam – Bilmiyorum... Evet, sanırım... Öyle diyebiliriz.

Kadın – Zavallı Paul... Neden böyle hikayeler uydurmak için kendini yoruyorsun? Her şey bu kadar sıradanken...

Adam – Haklısın... İnsan ne kadar uğraşsa da... Yalan söylerken bile, söyleyebileceği her şey hep ifade etmek istediğinden aşağıda kalır. Kelimeler her zaman hayal kırıklığı yaratır. Bu yüzden genelde kimseyle konuşmamak daha iyidir.

Kadın – Söylediklerin hiçbir şey ifade etmiyor... Beni korkutuyorsun, Paul. Bence asıl seni kapatmalılar.

Adam – Evet, belki de...

Kadın ayağa kalkar.

Kadın – Her halükârda, o kadını görürsen, ona beni aradığımı söyle. Ve ekmek içinden yapılmış tabancam olsa bile, bu sefer mermiler gerçek.

Adam – Nereye gidiyorsun?

Kadın – Firardayım, hatırlıyorsun değil mi? Burada kalamam.

Adam – Bir şey yapabilir miyim?

Kadın – Üzerinde biraz para var mı?

Adam – Evet...

Kadın – Ver.

Adam ceplerini karıştırır, birkaç banknot çıkarır ve ona uzatır.

Adam – Hepsi bu kadar...

Kadın – Merak etme, geri öderim.

Adam – Parayı umursamıyorum... Tekrar görüşebilecek miyiz?

Kadın – Kim bilir... On yıl sonra, belki... Ya da biraz daha fazla, çünkü bu kez iyi hâlden indirim almam pek mümkün görünmüyor.

Adam – Seni görmeye geleceğim, söz.

Kadın – Görüş odasında mı?

Adam – Birisiyle konuşmak, her zaman biraz görüş odasındaki gibi değil midir? Konuşuruz, yalan söyleriz, anlamış gibi yaparız, inanmış gibi yaparız, ve konuşma bittiğinde herkes kendi iç hapisanesine geri döner...

Kadın – Aynı hücreyi paylaşmaktan, sadece tek bir kişiyle konuşabilmekten iyidir.

Adam – Haklısın... Sonuçta, hapisane biraz evliliğe benziyor.

Kadın – Boşuna “aile hücresi” demiyorlar. Ve genelde müebbet... İyi hâl durumunda bile.

Adam – Özellikle iyi hâl durumunda.

Kadın – Evet... Hapishanede insanlar bazen evleniyor ama ilginçtir, asla koğuş arkadaşlarıyla evlenmiyorlar.

Adam – On yıl... Bir roman yazmak için iyi bir süre.

Kadın – Hapiste ne tür bir roman yazılabilir ki?

Adam – Özgürlük hakkında bir roman, sanırım.

Kadın – Düşüneceğim...

Kadın çıkar. Adam onun gidişini izler. Masadaki tabancayı inceler, sonra seyircilere döner.)

Adam – Fena sıyrılmadım, değil mi?

Kararır.

Sahne 4

Kadın masasında oturmuş, defterine bir şeyler karalıyor. Adam içeri girer ve kadına doğru yönelir.)

Adam – Affedersiniz... Siz Jean-Louis'nin eşisiniz, değil mi? Yani... dul eşi.

Kadın başını kaldırır ve ona bakar.

Kadın – Siz kimsiniz?

Adam – Maalesef adımı size söyleyemem. Sadece eşinizin bir meslektaşı olduğumu bilin.

Kadın – Eşim, Valilikte Trafik Tescil Servisi'nde çalışıyordu.

Adam – Evet, ikimizin de resmi olarak orada çalıştığı doğru.

Kadın – Resmi olarak mı?

Adam – Bu sadece bir örtüydü.

Kadın – Bir örtü mü? O zaman eşim...

Adam – Daha fazla ayrıntı veremem. Sadece eşinizin düşündüğünüz kadar sıradan bir şekilde ölmediğini bilmenizi istedim.

Kadın – Öyle mi?

Adam – Evet.

Kadın – En azından aksini iddia etme zahmetine girdiğiniz için teşekkür ederim.

Adam – Hanımefendi, eşiniz Fransa için hayatını feda etti.

Kadın – Eşim, rüzgârda uçmasın diye bir şemsiyeyi katlamaya çalışırken yıldırım çarpması sonucu öldü.

Adam – Bu resmi versiyon.

Kadın – Başka bir versiyon daha mı var?

Adam – Jean-Louis gerçekten yıldırım çarptı ama bir fırtına yüzünden değil.

Kadın – Anlatın, dinliyorum...

Adam – Bir savaş uçağından, çok yüksek irtifadan ateşlenen bir lazer ışınıyla vuruldu.

Kadın – Bir savaş uçağı mı?

Adam – Evet, yabancı bir ülkeye ait bir savaş uçağı.

Kadın – Ama neden yabancı bir ülke benim eşimi hedef alsın ki?

Adam – Çünkü o benim gibi özel bir ajandı.

Kadın – Yani, gizli ajan? James Bond gibi mi?

Adam – Öyle diyebilirsiniz.

Kadın – Oysa ben sıradan bir memurun dul eşi olduğumu sanıyordum.

Adam – Bana inanın, hanımefendi, eşiniz Trafik Tescil Servisi'nde basit bir memur değildi. Görev başında, ülkesini savunurken bir kahraman olarak öldü.

Kadın – Seyşeller'de, bir plajda mı?

Adam – Fransa'nın düşmanları her yerde olabilir. Seyşeller'de bile.

Kadın – Peki neden şimdi gelip bana bunları anlatıyorsunuz?

Adam – Onun anısını onurlandırmak için... ve sizin acınızı biraz olsun hafifletmek için. Eşiniz aptalca bir kazanın kurbanı olmadı. O, şeref sahasında düştü. Ve ölümünden sonra bir madalya almadıysa... Ne diyorum, ulusal bir cenaze töreni bile düzenlenmediyse, bu onun kimliğini korumak ve sizi de korumak içindi.

Kadın – Yani, tehlikede miyim?

Adam – Daha fazla bir şey söyleyemem. Ama bilmenizi isterim ki, sürekli ve çok etkili bir şekilde korunuyorsunuz.

Kadın – Bu gerçekten çok rahatlatıcı.

Adam – Şimdi gitmem gerekiyor.

Kadın – Sizi tekrar göreceğim miyim?

Adam – Endişelenmeyin. Beni görmeseniz bile, hiçbir zaman çok uzağınızda olmayacağım. En ufak bir tehlikede müdahale etmeye hazır bir koruyucu meleğiniz olacağım.

Kadın – Teşekkür ederim.

Adam – İyi günler, hanımefendi.

Adam, hiçbir şey olmamış gibi kendi masasına gider ve oturur. Kadın bir süre ona şaşkınlıkla bakar, sonra tekrar defterine döner.

Kararır.

Sahne 5

Adam içeri girer, etrafa bakar ama kadını göremez.

Adam – İşte... Yok. Burada değil... Telefon numarasını bilmiyorum, hatta gerçek adını bile bilmiyorum... Virginie olmadığı kesin. Şehrazat da değil. (*Seyircilere döner.*) Sanırım burada kimse onu tanımıyordur, değil mi...? Kafelerde o kadar çok insan gelip geçiyor ki. Ben bile onu tarif etmem gerekse, pek bir şey söyleyemem herhalde... Güzel gözleri var... Hoş bir gülümsemesi... Kendine özgü bir yürüme tarzı... Saçlarını geriye atışı... Ve ardında bıraktığı gizemli bir parfüm kokusu... Bir robot resim için pek yeterli değil. Özel bir dedektifin bu bilgilerle çok ileriye gideceğini sanmıyorum... Deliriyorum. Ne diyorum ben? Bir kafede gördüğüm bir yabancıyı bulmak için dedektif mi tutacağım... ya da polise gidip yan masamda oturan ve tanımadığım bir kadının kaybolduğunu mu bildireceğim? Yok artık, kayıp alarmı planı devreye sokayım bari... Belki başka bir saatte geliyordur... İş programını değiştirmişlerdir, ve artık biraz daha geç çalışmaya başlıyordur. Bu çılgınca bir şey. Tanımadığınız birini nasıl bu kadar özleyebilirsiniz? Tanıdığınız çoğu insan birkaç gün ortalıkta görünmese, sanki tatile çıkmış gibi hissedersiniz. Ama yok... Eğer onu bir daha göremezsem, ya da artık sadece arada bir uğrarsa, kendime bir “yedek” bulmam gerekecek. En azından yarı zamanlı. Bir tür geçici işçi, diyelim. Neticede o ya da başkası... Zaten tanımıyorum, yerini dolduracak birini bulmam zor olmayacaktır.

Salonun içinde göz gezdirir, bakışları biraz arkada oturan bir kadının üzerinde durur. Tam kime baktığı belli değildir.

Adam – Hah, şu hiç fena değil... Pek benzediği söylenemez ama... Evet, iş görebilir... Hanımefendi, sakıncası yoksa, uzaktan biraz sizi hayal etsem olur mu? Yok, rahat olun... Siz de beyefendi... Size asla bir şey söylemeyeceğim. Hayallerimi yıkmanızdan çok korkarım. Benim hayallerimi yıkmanızdan, ya da benim sizin beklentilerinizi karşılayamamamdan. Hayır, ilişkimiz tamamen platonik kalacak. Ne diyorum, tamamen sanal. Ne bakışlarımız çakışacak, ne de uygunsuz bir hareket olacak. Mesafeye saygı. Güvenlik mesafeleri. Zorunlu maske takma kuralları... Gizli bir hayranınız olduğundan bile haberdar olmayacaksınız. Anlaştık mı? Çok güzel, o zaman şimdi oraya oturup, sizi uzaktan köşeden gözlemeye devam edeceğim, hayaller kuracağım... Ve siz gittiğinizde, ara sıra sizi düşüneceğim.

Adam yerine gider, defterini çıkarır ve bir şeyler karalamaya başlar. Ara sıra kadına doğru bir bakış atar, bazen daha belirgin, bazen daha gizli bir şekilde.

Kararır.

Sahne 6

Kadın içeri girer, etrafa bakar, adamı arar.

Kadın – Dün gelmedim, çünkü bu tesadüfi karşılaşmalarımızın – her ne kadar düzenli hale gelmiş olsalar da – onun gözünde bir günlük buluşmaya dönüşmesini istemedim. Ona o tatlı ve acı verici özlem duygusunu, dolayısıyla bağımlılığı hissettirmek için... Ama bugün, sıra onda. O burada değil... Belki de bu tamamen hayali maceradan sıkılmıştır. (*Salonun arkasına, adamın önceki gün dikkatini çekmiş olan kadına doğru bakar.*) Ya da belki başka birini buldu. Gerçekliğin o zavallı yoksunluğu içinde bile, en azından en basit arzularını tatmin edebileceği birini. Ne yazık... Bağlanmaya başlamıştım, ama ne yapalım... Birbirini tanımamak için bu kadar çabalayarak bir ilişki sürdürebilir mi insan? Yalan bile söyleseniz, kendinizden bir şeyler verirsiniz. Sonunda, uydurduğunuz karakter, gerçekte olduğunuzdan daha fazla şey anlatır. Muhtemelen korkmuştur. Ya da tatilde, kim bilir... Belki de hasta. Hatta ölmüş bile olabilir. Sonuçta bana bir açıklama yapmak zorunda değil. Ben de ona değil. Biz özgür bir çiftiz. Daha doğrusu, birbirimizi tanımayan bir çift... Neyse, yarın tekrar gelirim...

Tam çıkmak üzereyken, adamın genellikle oturduğu masada bir defter fark eder.

Kadın – Aaa, defterini unutmuş. (*Bir an tereddüt eder.*) Ne yapmalıyım? Alsam mı? Onu gördüğümde geri veririm. Yoksa burada mı bıraksam, böylece kendisi daha kolay bulur... Burada bırakayım... (*Tekrar çıkmak üzereyken durur.*) Ama bir göz atsam mı acaba...? Hayır, bu yapılmaz, çok ayıp olur. Belki de onun günlüğüdür ya da öyle bir şey... Ama ya biri benden önce bulur ve alırsa? (*Defteri eline alır.*) Neyse, ben alayım. Eminim, defteri onun için çok değerlidir. Ama söz, okumaya direneceğim...

Kadın çıkar.

Kararır.

Sahne 7

Kadın her zamanki masasında oturmuş, defterine bir şeyler yazıyor. Adam içeri girer ve ona doğru yürür.

Adam – Günaydın... Birkaç gün ortalıkta yoktum. Umarım beni fazla özlemediniz...

Kadın şaşırmış gibi yapar.

Kadın – Öyle mi? Hiç merak etmeyin, ben de burada değildim...

Adam – Her ne olursa olsun, sizi yeniden görmek güzel.

Kadın – Evet...

Kısa bir sessizlik, hafif bir rahatsızlık.

Adam – Affedersiniz, sizi işinizle baş başa bırakayım...

Kadın – Hayır, hayır, aslında çalışmıyorum... Yani, evet, çalışıyorum ama... bunu pek iş gibi göremiyorum.

Adam – Yazmak...

Kadın – Evet...

Adam – İlham...

Kadın – Nerede bulunacağını bilsek, başka yerlerde aramakla bu kadar vakit kaybetmezdik.

Adam – İlham, yıldırım gibi bir şey. Nerede ve ne zaman çarpacağını asla bilemezsiniz... Pardon, acı hatıraları canlandırmak istememiştim...

Kadın – Yani şu an ilhamınız tıkanı mı?

Adam – Şu an daha çok, bana ilham kaynağı olan sizsiniz.

Kadın – Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz ki.

Adam – İşte bu yüzden. Her şeyi hayal edebilirim. Bir yabancı, boş bir sayfa gibidir.

Kadın – Yazılmayı bekleyen bir hikâye... (*Hafif rahatsız*) Bu arada... bunu buldum.

Kadın, defteri uzatır.

Adam – Ah evet...

Kadın – Bu sizin, değil mi?

Adam – Açtınız mı?

Kadın – Hayır! Beni ne sanıyorsunuz?

Adam – Özür dilerim...

Defteri alır.

Kadın – Açtım...

Adam – Tabii ki...

Kadın – Kızgın mısınız?

Adam – Merakı bastırmak mümkün mü? Bu biraz Havva ve kayıp cennet hikâyesi gibi. İnsan öğrenmek için kendini mahveder.

Kadın – Ve öğrendiğimizde her zaman biraz hayal kırıklığına uğrarız.

Adam – Bilgiye ulaşırken, bilinmezin sahip olabileceği harikalardan vazgeçtiğimizi fark ederiz.

Kadın – Evet... Ama elma da bir tuzak olabilir.

Adam – O zaman siz Pamuk Prenses' siniz.

Kadın – Peki ya bu defteri, ben bulmanız için bilerek bırakmış olsaydım?

Adam – Bu da bir ihtimal...

Kadın – O zaman, bu deftere yazdıklarınız belki de bir yanılsama. Kendi gerçekliğinizi saklamak için bir icat. Tabii bir gerçekliğiniz varsa...

Adam – Ne olursa olsun, artık eşit değiliz. Siz benim defterimde ne olduğunu biliyorsunuz, ama ben sizinkinde ne olduğunu bilmiyorum.

Kadın – Doğru. (*Defterini uzatır.*) Alın...

Adam, kadının defterini alır.

Adam – Siz de her şeyi uydurmuş olabilirsiniz.

Kadın – O zaman yeniden eşit oluruz.

Adam, defteri açar, hızlıca göz gezdirir, sonra kadına hafifçe gülümseyerek bakar.

Kararır.

Sahne 8

Adam masasında oturmuş, defterine bir şeyler yazıyor. Kadın içeri girer ve ona seslenir.

Kadın – Peki, roman nasıl gidiyor?

Adam – Neredeyse bitti... Bir tek başlık eksik.

Kadın – Bazen en zoru da odur.

Adam – Evet... Tıpkı bir çocuğa isim koymak gibi.

Kadın – Ama yazdığınız romanın içeriğini zaten biliyorsunuz. Ona uygun bir başlık bulmanız yeterli. Çocuğa isim koyarken onu daha tanımıyorsunuz.

Adam – Ve ona uygun olmayan bir imaj projekte etme riski var.

Kadın – Çocukların kendi isimlerini seçmelerine izin vermek gerekir.

Adam – Evet... Ama hangi yaşta?

Kadın – Bilmiyorum.

Adam – Ya da isimlerimizi hayatımız boyunca birkaç kez değiştirme hakkımız olmalı.

Kadın – Aslında hayatımızı birkaç kez değiştirme hakkımız olmalı. Peki bu roman ne hakkında?

Adam – Her gün bir kafede güzel bir yabancıyla karşılaşan bir adamın hikâyesi. Kadını tanımak istiyor, ama...

Kadın – Ona konuşursa, kadın tüm gizemini ve dolayısıyla cazibesinin büyük bir kısmını kaybeder...

Adam – Öte yandan, onunla konuşmazsa, güzel bir hikâyeyi kaçırmış ve onu sonsuza dek kaybeder.

Kadın – Yani adam kararsız... Peki bu güzel yabancıya adı ne?

Adam – Tıpkı başlık gibi, ona da henüz bir isim vermedim... Ya sizin tiyatro oyununuz?

Kadın – Henüz konuşmak için çok erken...

Adam – Anlıyorum... Gazeteyi okudunuz mu?

Kadın – Hayır, henüz değil... İlginç haberler var mı?

Adam – Bir yazar olarak, özellikle üçüncü sayfa haberleriyle ilgileniyorum... Genelde insanlığın en kötü, bazen de nadiren en iyi yanını bu haberlerde görürüz.

Kadın – Küçük hikâyeler genelde büyük olanlardan daha heyecan vericidir.

Adam – Gazete kafede neyse, İncil de kilisede odur. Ayrıca İncil de muhtemelen başlangıçta bir dizi üçüncü sayfa haberi idi. Zamanla mitlere dönüştürülüp süslenmiş.

Kadın – Peki? Bu sabah av nasıl geçti?

Adam masadaki gazeteyi alır ve bir makale gösterir.

Adam – İşte, rastgele bir örnek... Kocasını öldürmeye teşebbüsten hapiste olan bir kadın, gardiyanları sahte bir tabancayla tehdit ederek kaçıyor...

Kadın – Hımm... İyi bir yazar bundan bir roman çıkarabilir.

Adam – Ya da bir tiyatro oyunu.

Kadın gazeteyi alır ve başka bir makale gösterir.

Kadın – İşte, ilginizi çekebilecek başka bir şey: Trafik Tescil Servisi'ndeki sakin memur aslında gizli servis ajanıymış.

Adam – Gerçeklik genelde kurguyu aşar.

Kadın – Sizi yazı işlerinizden daha fazla alıkoymayayım... Sonuçta sizin yüzünüzden okurlarınız bir başarıyattan mahrum kalmasın.

Kadın kendi masasına gider ve oturur. İki de defterlerine bir şeyler yazmaya başlar.

Kararır.

Sahne 9

Kadın her zamanki masasında oturuyor. Adam içeri girer ve ona bir kitap uzatır.

Adam – Alın, bu sizin için...

Kadın – Bu nedir?

Adam – İlk romanım.

Kadın kitabı alır ve kapağına bakar.

Kadın – Sonunda bir başlık bulmuşsunuz.

Adam – Ne düşünüyorsunuz?

Kadın – *Fanteziler...* Heyecan verici bir başlık...

Adam – Bir karşılaşmanın hikâyesi.

Kadın – Her karşılaşma bir aşkın ritmi gibidir.

Adam – Önce, sessizce hayal ettiğimiz ve keşfettiğimiz ön hazırlıklar gelir...

Kadın – Mümkün olduğunca uzun süre.

Adam – Sonra, nihayet konuşmaya başladığımız o kısa an gelir. Başka birinin mahremiyetine ilk kez girmek için...

Kadın – Ardından, küçük bir hayal kırıklığıyla süslenmiş o bitmek bilmeyen tatmin ve sıkıntı anı gelir. Önemsiz konuşmalarla gizlenmeye çalışılan...

Adam – Ta ki unutmaya birlikte, bilinmeyi keşfetme arzusu yeniden gelene kadar.

Kadın – Ve bu sefer, ön hazırlıkların sonsuza dek sürmesini umut ederiz... Kitap için teşekkür ederim.

Adam – Onu yazmamda sizin de payınız var...

Kadın – Benim hakkımda mı yazdınız?

Adam – Sizin... Bizim...

Kadın – Bizim mi?

Adam – Daha çok benim. Peki ya sizin tiyatro oyununuz? Nasıl gidiyor?

Kadın – Bitti.

Adam – İzleyebilir miyim...?

Kadın – Sanmıyorum.

Adam – Neden?

Kadın – Çünkü az önce sahneledik.

Birbirlerine gülümserler. Kararır.

Sahne 10

Adam ve kadın, aynı masada, ortada oturmaktadır. Masada birkaç gazete durmaktadır. Sessizce, birbirlerine bakmadan kahve içerler. Her biri bir gazete alır ve sayfalarını karıştırır. Adam gazetesini önce bırakır ve salonda birine bakmaya başlar.

Adam – Şu arka taraftaki kızı fark ettin mi?

Kadın gazetesini bırakır ve aynı yöne bakar.

Kadın – Hangi kız?

Adam – Her zaman aynı saatte bu kafede oluyor. Hep aynı masada oturuyor.

Kadın – Eee, ne olmuş?

Adam – Hiç... Kim olduğunu merak ediyorum sadece...

Kadın – Nasıl yani, kim olduğunu?

Adam – Ne bileyim... Adı ne, ne iş yapıyor...

Kadın – Gidip ona sorabilirsin.

Adam – Küçük defterine ne yazdığını merak ediyorum.

Kadın – Belki bir alışveriş listesi...

Adam – Evet, olabilir.

Kadın – Kulak çubuğu, mendil, tuvalet kâğıdı, hijyenik pedler...

Adam – Daha romantik bir şey düşünmüştüm.

Kadın – Çok ilgini çekiyor galiba?

Adam – Özellikle o mu? Hayır... Sadece merak. İnsanlara bakıyorum. Hayatlarını hayal etmeye çalışıyorum.

Bir süre sessizlik.

Kadın – Biz de böyle tanışmıştık, hatırlıyor musun?

Adam – Evet. Sen benim için hâlâ bir yabancı iken...

Kadın – Bir kafedeydi.

Adam – Bu kafede.

Kadın – Dün gibi geliyor bana.

Adam – Bu masada oturuyordun.

Kadın – Bana yaklaşıp, bir küpe bulduğunu söyledin.

Bir süre sessizlik.

Adam – Hâlâ duruyor.

Kadın – Ne?

Adam cebinden bir şey çıkarır ve ona gösterir.

Adam – Küpe.

Kadın – Hâlâ ara sıra kullanıyor musun?

Adam – Hayır...

Kadın – Çok güzelmiş.

Adam – Kime ait olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Bir yerlerde, bu küpenin diğerini takan bir kız var. Ve o kızı asla tanımayacağım. Belki de şu kızdır...

Bir süre sessizlik.

Kadın – O küpe benimdi.

Adam – Ne?

Kadın – Bu küpe, benimdi.

Adam – Sana inanmıyorum.

Kadın cebinden bir şey çıkarır ve ona gösterir.

Kadın – Bak, diğerini hâlâ yanımda taşıyorum.

Adam – O zaman neden o zaman söylemedin?

Kadın – Sanırım, aramaya devam etmeni istemiştim.

Adam elindeki küpeyi uzatır.

Adam – Al o zaman, sana geri vereyim...

Kadın – Teşekkür ederim.

Kısa bir rahatsızlık.

Adam – Neden takmıyorsun?

Kadın iki küpeyi de takar. Adam ona bakar ve gülümser.

Adam – Tam olarak... aynı değiller.

Kadın – Hayır, tam olarak aynısını bulamamıştım.

Adam – Ama yine de çok yakıştılar...

Birbirlerine bakarlar.

Kadın – Affedersiniz, ama...

Adam – Evet?

Kadın – Bu kafede her gün karşılaşıyoruz ve hiç gerçekten konuşmadık... Tanışabiliriz belki...

Adam, kadının elini tutar.

Adam – Gizeminizin biraz daha kalmasını tercih ederim.

Dudakları bir öpücük için birbirine yaklaşır.

Kararır.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>